రెండు తమిళ ఆణిముత్యాలు

జయకాంతన్/ మహరిషి

బ్రహ్మోపదేశం/ స్ఫటికం

అనువాదం : ఏండీ సుందరేశన్

బ్రహ్మోపదేశం

శంకర శర్మ అని అంటే చెన్నపట్టంలో సామాన్యంగా చాలామందికి తెలియదు; మధ్యతర కుటుంబాలకీ అతనెవరో తెలియకపోవచ్చు. కాని సామాన్య ప్రజలకి పరిచయమైన మంత్రులు, న్యాయాధిపతులు, వర్తకులు, గుంపులు గుంపులుగా జనులు అభిమానించే సినిమా తారల్లాంటి ఉన్నత వర్గంలోని ప్రముఖలకి అతని గురించి బాగా తెలుసు.

కొందరికి అతని పేరు వినగానే అతని ఆకారం గుర్తుకు రాకపోయినా, ఇటీవల రాష్ట్ర గవర్నరు పాల్గొన్న విందులో వడ్డించిన - శర్మగారు కొత్తగా సృష్టించిన - ప్రత్యేక భోజన పదార్థం 'టోమేటో పాదుషా' - గుర్తుకి వస్తుంది; వెంటనే నాలికలో నీరు కారుతుంది.

అవును. దానికి పేరు టోమేటో పాదుషా. అది స్వచ్ఛంగా, ఎఱ్ఱగా, చూడడానికి అసలు నిండు సీమ తక్కాళిలాగే కనిపిస్తుంది. అందులో నెయ్యిలో వేయించిన బాదాం, జీరకం, పంచదార, కుంకుమ పువ్వు, మరి కొన్ని వస్తువులు నింపబడి ఉంటాయి. ఆ పదార్థాల వివరాలు, ఆ భక్షణం చేసే విధం అతను చెప్తేనే బోధపడుతుంది. ఆ తరువాత ప్రతీ ఇంటి విందులోనూ అది తప్పకుండా సేవించడం అలవాటైపోతుంది. దాని ప్రసిద్ధి వ్యాపించుతున్న అదే సమయంలో శర్మ ఇంకొక స్వీట్ లేక కారం పరిచయం చేస్తారు; త్వరలో దానిగురించి అందరూ గొప్పగా చెప్పుకుంటారు. ఆ విధంగా ఉన్నత వర్గ ప్రజల మధ్య శంకర శర్మ పేరు మోసిన వంటగాడుగా మెలుగుతున్నారు. అందువలన అతను సంపాదించే దినభత్యమూ ఎక్కువే; తన సహకారులకు అతను ఇచ్చే జీతమూ ఎక్కువే. కాని అతను పని చేసే రోజులు తక్కువ. అందుకు కారణం అతనితో వ్యాపారం కోరేవారు స్వల్పమైనవారని మాత్రంకాదు. వాడుకైన ఉపయోక్తులతో అతనికి పొత్తులేదు. అతనొక అద్భుతమైన రసజ్ఞుడు.

శంకర శర్మ మన పురాతన వేదకాలంలో జీవించవలసిన బ్రాహ్మణోత్తములు. అతనికున్న శాస్త్రజ్ఞానం, బ్రహ్మజ్ఞాన మేధా విలాసం, ఈ కలియుగంలో అజ్ఞానమే ఏలుతున్న తమిళ దేశంలో, ఒక చిన్న పల్లెలోని అగ్రహారవాసులకి సరిపడలేదు.

సుమారు పదిహేడు సంవత్సరాలముందు తన భార్యని పోగొట్టుకున్న శర్మ భుజంలో తన రెండేళ్ళ కూతురు మైత్రేయిని ఎత్తుకొని, చెయిలో మడిసంచితో దేశాంతరం బయలుదేరారు.

లోకమంతా అవివేకం, అజ్ఞానం, నాస్తికం, అధీనంలో చిక్కుకొని ఉందని గ్రహించి శర్మ గింజుకున్నారు. లోకం, ప్రజల ధోరణి చూసి అతని మనసులో అసూయ, గర్వం చోటుచేసుకున్నాయి.

'ఇది కలియుగం. అది ముగిసి ఇక అధర్మం రాబోతుంది. కాని దుర్మాత్ములైన బ్రాహ్మణులు ఈ పాపంకి వశమైతే ఈ కలియుగం నశించిపోవడం ఎలాగ సాధ్యం? ఈ మానవజాతి జ్ఞానంకి బాధ్యతగల బ్రాహ్మణుడు మూర్ఖుడైపోతే, అది ఎంత శోచనీయం! ఛీ, ఛీ, బ్రాహ్మణుడుకి మూర్ఖుడవడానికి హక్కు లేదు! అసలు వీళ్ళేం బ్రాహ్మణులు? పేరుకి మాత్రమే బ్రాహ్మణులు! నడవడిలో, ధోరణిలో, ఎవరిలోనూ రవంతైనా బ్రహ్మ తేజస్సు కనిపించదే?' అని వాపోతూ శర్మ ఇతరులకంటే బ్రాహ్మణులపైనే ఎక్కువగా అసహ్యపడ్డారు, నిందించారు. కాని వాళ్ళమధ్యనే అతను జీవించవలసిన నిర్బంధం తప్పలేదు.

చెన్నపట్ణంలో. తిరువళ్ళిక్కేణి అనే పేటలో - గేదెలు, యెద్దులు, వాహనాలకి చొరవలేని ఒక యిరుకైన సందులో - అతను తన కూతురుతో బస చేస్తున్నారు. ఐతేనేం?

విధి, స్థితిగతులు అనుకూలంగా లేనప్పుడు, బలాత్కారంగా, జనులు కుళ్ళిపోయిన ఒక సమాజం విభాగంలో జీవించడం సహజం. కాని కొందరు వ్యక్తులు తమ తెలివితో, చిత్తశుద్ధితో, తమకు తామే అలవరించుకున్న సంస్కారాలవలన తమ చుట్టూ ఆత్మప్రభతో ఒక దడి కట్టుకొని ఆ వ్యక్తికతని రక్షించుకోడమూ మనం చూస్తాం. ఇంకా చెప్పాలంటే అదే - అలాగ జీవించవలసిన ఒక నిర్బంధం, ఈ సమాజంకి, ఆ వ్యక్తులకి అవశ్యకమని మనం గ్రహించాలి. ఎందుకంటే ఒక మహా పురుషుడు తనచుట్టూ అమర్చుకున్న ఆ దడిలో తను వర్ధిల్లి, సాధించిన ఆ వ్యక్తికత అతని తరువాత సమాజంని ఏలుతుంది. సమాజంకి దూరంగా నిలబడి ఆ సమాజంని తీర్చిదిద్దేవారే మహనీయులు, జ్ఞానులు, మేధావులు.

ఆ నమ్మకం వలనే తనొక 'పవిత్రమైన బ్రాహ్మణుడు' అని గర్వపడినా, తను అభ్యసించిన శాస్త్రాలు, వేద జ్ఞానం తనలో అణచుకొని శర్మ 'నిండు కుండ తొణకదు' అనే సామెతకి తగిన విధంగా ఆ అశుద్ధాలమధ్యనే అగ్నిలాగ శర్మ జీవించారు.

చెన్నైలో అతనికి దొరికిన మొదటి, ఒంటరి మిత్రులు గుండురాయర్[1] దంపతులు. వాళ్ళ కఠిన పరిశ్రమ చూసిన తరువాత శర్మకి ఒక ఆలోచన తట్టింది. మౌలికంగా బ్రాహ్మణుడి మనుగడ జ్ఞానంపై ఆధారపడివుంటుంది. కాని, దానితోబాటు, ఏదైనా వృత్తి చెయ్యడం మంచిదని అతనికనిపించింది. పౌరోహిత్యం, వేద పారాయణం బదులు లౌకికంగా పనిచేసి జీవించాలని నిశ్చయించి అతను నాలుగు ఇనుము గరిటెలతో వంటవాడుగా సిద్ధమయ్యారు.

అయినప్పటికీ, అతను సకాలంలో సంధ్యావందనం చెయ్యడం, పితృకర్మలు నెరవేర్చడం, ఆత్మశుద్ధితో ఆచారాలన్నీ రూఢిగా పాటించడం - ఇవన్నీ అలవాటుగా చేస్తూ బ్రాహ్మణ కుల ధర్మంకి ప్రతినిధిగా మెలిగారు.

తన చుట్టూ జీవించే జంధ్యం ధరించిన బ్రాహ్మణులందరూ బ్రాహ్మణ కులధర్మం ఉల్లంఘించి కలియుగంలో అంధకారంలో చిక్కుకున్నారని అతను గూఢంగా నమ్మారు. తనదగ్గర పని చేసే సహకారులనుకూడా అతను బ్రాహ్మణులుగా అంగీకరించలేదు. వాళ్ళ అనాచార కార్యకలాపాలు, కోసిన జుత్తు అతను నిత్యమూ నిందించుతుంటారు. ఈ కారణం వలనే ఊరులో అందరూ పొగడే తన వంటని శర్మ ఇంతవరకూ రుచిచూడలేదు. ఎందుకంటే ఆ వంట అశుద్ధ బ్రాహ్మణుల చేతులతో చేసినది. అశుద్ధ బ్రాహ్మణులే దాన్ని భుజించనీ! ఇవన్నీ అతనికి చాలా పెద్ద విషయాలు.

అతనికి కుడి చెయ్యిలాగున్న గుండురాయరు శర్మ ఇంటి వెనుకతట్టులో తన భార్య గంగాబాయితో చాలా రోజులుగా బస ఉన్నారు. గుండురాయరు చాలా కాలం ఒక హోటల్లో పనిచేసి ఇటీవల ఆ పని వదిలేసి శర్మతో కలిసి పని చేస్తున్నారు. గుండురాయరు శర్మకంటే పది సంవత్సరాలే పెద్ద, కాని జుత్తు బాగా నెరసిపోయి అతనిలో ముసలితనం కనిపిస్తోంది. అతను ఎది ముట్టుకున్నా సరే, శర్మ దాన్ని

[1] తమిళనాడులో స్థిరపడిన కన్నడ, మాధ్వా బ్రాహ్మణుల పేరు.

స్ఫటికం

నేను చేసినది సరియేనా?

నా ఆరాటం తగ్గటం లేదు. అంతే కాదు; ఈ విశు మొహం చూస్తూంటే అది ఇంకా ఎక్కువగా పెరుగుతోంది . . .

మరి పెద్దలు ఊరకే అన్నారా - చోటు మారాటంగా ఔదార్యం చూపవద్దని? అనాలోచితంగా అందరినీ ఇంటిలోకి రమ్మని అనకూడదట! మరి నేనేం చేసాను? అది నా పొరబాటేనా? నా కలవరం, తడబాటు చూస్తూంటే . . .

నా ఒళ్ళంతా చల్లబడిపోతోంది . . .

ఈ ముసలిదానికి ఈ శిక్ష ఎక్కువే . . .

అవును, ఇది ఎక్కువే!

ఇక నేను ఎవరిదగ్గర మొరపెట్టుకుంటాను? వినేవారు ఎవరున్నారు? నేను నాతో చెప్పుకోవలసిందే . . . లేకపోతే ఆ గర్భగ్రుహంలో ఎవరికీ తెలియని అంధకారంలో ఉన్నాడే , ఆ దేవుడి దగ్గర చెప్పుకోవాలి. . . అదే నయం.

మనుష్యులని నమ్మలేం . . .కళ్ళున్నా చూడరు; చెవులున్నా వినరు. ఇక నోరున్నా మాట్లాడరు . . .ఆ నిర్గుణ పరబ్రమ్మం - పంచ భూతాలని తన వశం చేసుకున్నాడే - వాడినే బ్రతిమాలాడాలి. అప్పుడే నా మనసు కొంచెం కుదుటబడుతుంది . . .

వాడు వస్తాడా?

నేను ఈ ప్రశ్న అందరినీ అడగను, దేవుడినే అడగాలి. వాడు తిరిగి వస్తాడు అని అనడానికి నాకు ధైర్యం రావటం లేదు. నా మనస్సు మాటి మాటికి ' వాడు రాడు' అని వారిస్తూవుంది.

ఏం, ఎందుకు?

ఐదేళ్ళ విశు కళ్ళు మూసుకొని పడుకున్నాడు, కాని నిద్ర పోవటం లేదు. బయట కుండపోతగా వర్షం కురుస్తోంది. అది వింటూ హాయిగా ఆనందించే వయసు. జీవితంలోని లోతుపాతులు వాడికి తెలియవు. అప్పుడప్పుడు నన్ను ఏదయినా

రాజు రాణీ కథలు చెప్పమని అల్లరి చేస్తాడు. నేనుకూడా ఏదో ఒక కథ చెప్తాను. 'అదే జీవితం' అని వాడి కల్పన. వాడి మనసు మొలకెత్తని ఒక మొగ్గులాగ . . .

పిల్లవాడినీ, అమ్మాయిణ్ణునీ చూసినప్పుడల్లా నేను ఎలా బాధపడుతున్నానని ఎవరికీ తెలియదు. వారిద్దరిమీదా నాకున్న ప్రేమ, అభిమానంవలనే నేను దేవుణ్ణి తప్పుపెట్టడం లేదు. ఇదిగో విను: నువ్వు ఇల్లా దూరమమయిపోవడం సహించక నిన్ను జోరుగా తిడుతున్నాను కాని నా కళ్ళు నీ మొహాన్ని చూసిన మరు క్షణమే నా హృదయం కరిగిపోతుంది! ఎవరికి తెలుసు ఈ వింత?

వాడు వస్తాడా?

దేవుడా, వాడు రాడేమో?

వర్షం బాగా ఆగిపోయింది. ధారలుధారలుగా కారుతున్న వాన నీరు రోడంతా వ్యాపించింది. అప్పుడప్పుడు ఆకాశంలోనుంచి రాలి ఆకులమీద పడే చినుకుల శబ్దం వినిపిస్తోంది. లేకపోతే అంతా ఒకటే నిశబ్దం! ఎనిమిది గంటలతరువాత అగ్రహారంలో ఏం సందడి?

ఎదురింటిలో ఉంటున్న గోపాలచారి తమలపాకు నములుతూ కాండ్రించి వీధిలో తుప్పుతున్నాడు. రెండు ఇళ్ళు దాటి అజ్జి అవ్వ తమలపాకు, చెక్కలు రోకలితో దంచుతోంది. వీధి చివరన కక్కారి కరణం, వెంకట్ ఇంటి వసారాలో లాంతరు పెట్టుకొని పేకాట ఆడుతున్నారు. అప్పుడప్పుడు వాళ్ళ బొంగురు గొంతుకలు వినిపిస్తాయి, లేకపోతే ఊరంతా మట్టి నిద్రలో . . . .

వర్షం తగ్గినా చల్లని గాలి పోలేదు. తలుపు తెరుస్తే చాలు గాలి దూసుకొని ఇంట్లోకి వస్తోంది. ఇంటి పొరుగున ఉన్న దీపస్తంభంలోని హరికేను లైటు గాలిలో ఆరిపోయింది. నేను మెల్లగా తలుపు తెరిచి చూసాను; అరుగు ఖాళీగానే ఉంది - నా మనసులాగ. అక్కడే వాడు పడుకొంటాడు - తలనుంచి కాలు వరకూ ఒక దుప్పటి కప్పుకొని కనిపిస్తాడు . . .

" యజ్ఞం, యజ్ఞం, నిద్రపోతున్నావా?" అని అడుగుతాను. జవాబు రాకపోతే, "సరే, వాడు నిద్రపోతున్నాడు," అని చెప్పుకొని ఇంట్లోకి వచ్చేస్తాను.

ఇవాళ వాడు లేడు. అవును, వాడు మమ్మల్ని విడిచి వెళ్ళిపోయాడు . . .

అగ్రహారం అంధకారంలో మునిగిపోయింది. ఇక్కడా, అక్కడా ఎవరో మనుషులు వీధిలో నడుస్తున్నారు, నాకెవరూ తెలియదు. ఈ పక్కనే ఉన్న చాకలిపేటలో ఉన్న

శారదా టూరింగు టాకీసునుంచి సినిమా పాటలు వినిపిస్తున్నాయి. ఎవరో తటాలున కేకలూ, అరుపులూ పెడుతున్నారు. ఒక పిల్లవాడి ఏడ్పు కూడా వినిపిస్తోంది . .

నాకు మెల్ల మెల్లగా చాలా సంవత్సరాలముందు జరిగిన ఆ సంఘటన గుర్తుకి వస్తోంది. అవును, అవాళ కూడా నా మనస్సు ఇలాగే ఉండేది. అది కూడా ఒక రాత్రివేళ . . .

"ఏమండీ, మీ అరుగుమీద పడుకోడానికి కొంచెం జాగా ఇస్తారా?" అని ఎవరో పిల్లికూతలో నన్ను అడిగారు. చీకటిలో అతని మొహం కనిపించలేదు. 'సరే, ఎవరో బాటసారి కాబోలు,' అని నేను సరే అన్నాను, ఇంట్లోకి వచ్చేసాను.

ప్రొద్దుట తలుపు తీసి చూసాను. వాడు లేడు,

'ఎవరో బాటసారి, ఎవరికి తెలుసు? పోనీలే,' అని అనుకున్నాను.

ఆ ముందురోజు ఏకాదశి; అవాళ ద్వాదశి. నేను వంట ఆరంభించినవేళ వాడు మళ్ళీ ఇంటి గుమ్మం ముందు కనిపించాడు.

దట్టమైన ఉంగరాల జుత్తు - మన సుబ్బుణి లాగ. బాగా ఎదిగిన శరీరం. కళ్ళు లోతుగా కనిపించాయి. మాసిన పంచె. వాడి భుజాలమీద ఎవరో తొందరగా ఒక తువాలు పడేసారా అనిపించింది. వాడిని చూస్తే దుమ్మూ, ధూళి కప్పిపోయిన ఒక మైలురాయిలాగ ఉన్నాడు. కాని మొహంలో ఒక తేజస్సు . . .

వీడేనా గుమ్మంలో పడుకోడానికి నా అనుమతి అడిగాడు? నేను నమ్మలేకున్నాను.

వాడు అలాగే నిలబడి నన్ను చూస్తున్నాడు.

ఒక్కసారి గొంతు సవరించుకొని, ' నీకేం కావాలి?' అని అడిగాను, ధృఢంగా.

వాడికి మాట్లాడానికి కూడా బలం లేదోమో? ఒక చెయితో నోరుని తాకి పొట్టను చూపించాడు.

అవాళ ద్వాదశి అని చెప్పేనుగా? అతిథులను గౌరవిస్తే పుణ్యం వస్తుంది. వీడిని చూస్తే బ్రాహ్మనుడనిపించింది. పెరటిలో ఒక అరటాకు కోసాను. వాడిని లోపలికి రమ్మని పిలిచి అన్నం వడ్డించాను.

నాకు తెలుసు, ఊరిలో అందరూ నన్ను పిశినారి, జాలి లేని మనిషి అని అంటారు. నేను ఎవరికీ చనువివ్వను. ఎవరూ నాతో వ్యవహారం పెట్టుకోరు. వీళ్ళ గుసగుసలూ, వదంతులూ, గాలివార్తలూ, నాకు తెలియవా? ఐతేనేం, నాకెవరి

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Rendu+Tamila+Animutyalu+Brahmopadesam+Spatikam

* * *